

De Zwarte Weduwe

Cynthia Fridsma

Proloog

“Ik wed om een kus dat de tweede groep renners binnen vijf minuten komt opdagen!” Jack moest schreeuwen om boven het lawaai van de menigte uit te komen.

De jaarlijkse Patriot’s Day marathon was vier uur geleden van start gegaan in Boston. De straten waren gevuld met dagjesmensen en bewoners die opgewonden met elkaar praatten. Iedereen stond te popelen om de marathondeelnemers toe te juichen. De zon deed zijn best, ondanks de kille wind, waardoor het warmer aanvoelde dan twaalf graden zodra de wind een beetje ging liggen.

Catherine glimlachte liefjes naar hem. “Oké. Ik geef je een kus als ze binnen vijf minuten komen opdagen. Maar als je het mis hebt, dan moet jij mij een kusje geven.”

Jack keek vertederd naar haar, blij dat ze met hem was. Hij kende haar pas een maand, maar in zijn hart had hij het gevoel alsof hij haar al zijn hele leven kende. Samen hadden ze al een hoop meegemaakt. Hun beangstigende avonturen vlakbij het kerkhof, de Cedar Grove Cemetery, bezorgden hem nog steeds koude rillingen.

Hij streelde het zachte haar dat in speelse slagen over Catherines schouders hing. Precies zoals hij dat het liefste zag. Terwijl hij een arm om haar heensloeg, keken ze naar zijn horloge. Zes minuten gleden voorbij voordat de volgende groep deelnemers in zicht kwam.

“Je hebt verloren!” riep Catharine triomfantelijk.

“Oké,” gaf hij zich gewonnen en beloonde haar met een kus. Jack genoot van de warmte van haar zachte lippen terwijl hij zijn ogen sloot. Rondom hen juichte de menigte opnieuw. Blijkbaar was er een nieuwe renner voorbijgekomen. Dat kon hem niet veel schelen, het enige waar hij om gaf was deze vrouw in zijn armen. De liefde van zijn leven. Niets kon er fout gaan vandaag. Alle twijfels en zorgen gleden van zijn schouders. Hij wilde dat ze van elkaar konden genieten zonder zich

zorgen te maken over de volgende dag. Zijn plaatsvervanger, Tony, nam zijn taken waar bij de ATU, de Anti Terrorisme Unit.

Catherines tante, Sybil, had ook niets te melden. Ze had hun nog een prettige dag toegewenst. Het was lang geleden dat hij zich zo goed gevoeld had bij een vrouw. Na zijn echtscheiding van Dorothy had hij niet verwacht ooit nog verliefd te zullen worden. Maar als hij samen met Catherine was, was hij vervuld van liefde. Ze maakte hem compleet en er was nog zoveel om te ontdekken. Hij speelde met de gedachte om een week vrij te nemen om samen met haar de Westkust te verkennen.

Op dat moment verscheurde een luide explosie zijn dagdromen. Gealarmeerd liet hij Catharine los. Zijn blik gleed in het rond. Wat was er gaande? Er volgde een tweede explosie. Instinctief liet hij zich op de grond vallen en trok Catherine met zich mee. Stel dat ze gewond raakt! Beschermend lag hij bovenop haar om haar met zijn lichaam te beschermen tegen rondvliegend puin en glasscherven. Bezorgd hield hij zijn handen voor haar gezicht. Zijn maag keerde zich om terwijl het puin regende. Toen het was gestopt, tilde hij zijn handen op en bestudeerde haar gezicht. Tot zijn grote opluchting ontdekte hij er alleen een paar krasjes op. Niets ernstigs, God zij dank.

Hij kon de angst in haar ogen zien en wilde iets tegen haar zeggen om haar gerust te stellen. Hij wilde haar vertellen dat er geen reden was om bezorgd te zijn, maar hij hoorde niet eens zijn eigen stem. Alles klonk dof door het gepiep in zijn oren.

“Blijf kalm,” schreeuwde hij, onzeker of ze hem kon horen.

Ze bleef stijf liggen en hij keek om zich heen met zijn ogen samengeknepen tot spleetjes, onderwijl kuchend vanwege de rook. Hij wierp een blik op Catherine, die flauwtjes knikte. Voor hem was dit het teken om op te staan. Zij maakte ook aanstalten om overeind te komen, maar hij gebaarde haar om te blijven liggen. Hij was er niet zeker van of het gevaar was geweken. Hij trok zijn dienstwapen dat hij altijd bij zich droeg, ook tijdens een vrije dag. Een politieagent rende naar hem toe en hield hem onder schot. Hij schreeuwde iets, maar Jack kon niet opmaken wat hij zei. De politieman kwam dichterbij hem toe terwijl Jack voorzichtig zijn linkerhand bewoog om zijn ATU-badje te pakken. De politieman knikte na het zien van ervan. Sinds de afschuwelijke kerk-

hofmoorden verleden maand, wist iedereen van de Boston Politie van het bestaan van de ATU. De politieman deed zijn wapen terug in zijn holster en riep opnieuw iets. Jack maakte met een klein gebaar duidelijk dat hij niet goed kon horen, waarop de politieman knikte, rondom zich gebaarde en wegging.

Bezorgd keek Jack naar Catherine die nog steeds met haar rug op de grond lag. Hij schudde haar zachtjes en hielp haar overeind, met zijn armen rond haar schouder. Toen voelde hij iets vochtigs op zijn nek. Hij wreef zijn hand eroverheen en keek naar zijn vingers. Bloed!

DEEL I

1 – Chaos

*** 15 april – 14:49 ***

Ondersteund door Catherine liep Jack wankelend naar een eerstehulp-post. Zonder iets te zeggen ging hij op een vouwstoel zitten. Een verpleegster onderzocht hem en maakte zich gereed om de wond achter in zijn nek te hechten. Hoewel alles nog steeds dof klonk, was zijn gehoor voldoende hersteld om zijn mobieltje te kunnen gebruiken. Hij vertrok zijn gezicht bij de eerste hechting die de verpleegster aanbracht. Intussen koos hij het nummer van Tony.

“Rodrigues.”

“Hoi, Tony. Ik ben het. Ik was vlak bij de finishlijn en plotseling waren er twee explosies. Wat is er aan de hand?”

Tony haalde diep adem en verzuchtte: “Een aanslag. Terroristen hebben bommen geplaatst langs de route van de marathon. Twee andere bommen zijn onschadelijk gemaakt. Ik vroeg aan Vanessa om de videobeelden van straatcamera’s te analyseren. Ze hoopt binnen een half uur iets te vinden.”

Vanessa was een computerdeskundige bij de ATU. Jack had haar twee jaar geleden als een data-analist in dienst genomen, iets waar hij nooit spijt van had gehad. Vanessa had vaak genoeg een beslissende rol gespeeld bij het opsporen van terroristen.

Jack sloot even zijn ogen en vroeg zich af of hij hier zou blijven, of dat hij naar kantoor zou gaan. Iemands geschreeuw hakte de knoop door. Hij verbeet zich en zei: “Ik ga kijken of ik hier wat hulp kan verlenen, anders ga ik naar kantoor.” Hij verbrak de verbinding en keek met een droevige blik naar Catherine. “De plicht roept.”

“Ik weet het.” Catherines ogen waren vochtig. Het liefst zou hij haar troosten, maar zolang de verpleegster bezig was, moest hij blijven zit-

ten. Nadat die klaar was met de hechtingen stond hij op. Bijna als vanzelf sloeg hij zijn armen om Catherine heen en drukte haar stevig tegen zich aan.

“Moet ik je naar het hotel brengen?”

“Jack, ik weet dat je wilt kijken of je hulp kan bieden. Ik ga zelf wel terug naar het hotel van Sybil. Ik denk dat deze aanslag moet worden afgehandeld door de ATU en niet door Nightbird.”

Jack wist dat ze gelijk had. Toch wilde hij haar niet laten gaan – niet nu, met de bomaanslagen en terroristen. Stel dat haar iets ergs zou overkomen. Hij zou het zichzelf nooit vergeven. Ze betekende alles voor hem. Die gedachte bewees eens te meer dat zijn hart niet van steen was.

Eigenlijk wilde hij haar niet alleen laten. Maar verleden maand had ze bewezen dat ze haar mannetje kon staan toen ze met hem tegen allerlei duivelse gedochten vocht als actief lid van Nightbird. Terrorisme had niets te maken met de paranormale activiteiten die Nightbird onderzocht. Het opsporen van terroristen om ze voor het gerecht te brengen was zijn pakkie-an, niet dat van haar! Machteloos balde hij een vuist.

“Ik weet dat je gelijk hebt. Maar ik hoop je snel weer te zien.”

“Maak je geen zorgen. Ik ga niet weg,” zei ze. Ze glimlachte dapper, maar de blik in haar ogen vertelde hem dat ze niet wilde gaan – verdomme!

Een schorre stem trok Jacks aandacht. De verpleegster was iemand aan het verzorgen die naar zijn voeten staaarde en zich hardop afvroeg wie die bommen had geplaatst terwijl de marathon in volle gang was. Jack voelde hetzelfde. Maar hij had in ieder geval de mogelijkheden om er iets aan te doen. Daar, bij die eerstehulp, zwoer hij dat hij de daders te pakken zou krijgen. De doodstraf was afgeschaft in Massachusetts, maar als het aan hem lag, dan verdienden de terroristen niets anders dan de doodstraf.

Een beetje gekalmeerd streelde hij teder over Catherines wang. Zijn vinger ving een traan op.

“Beloof me dat je voorzichtig zult zijn.”

“Dat ben ik altijd,” stelde hij haar gerust, met een vervelend gevoel in zijn maag. Ze kustte hem ter afscheid. Terwijl hij haar nakeek, be-

dankte hij de verpleegster. Die was echter te druk bezig om hem te horen.

* * *

Jack ging de straat op, in de richting van Boylston Street en keek naar de ravage die de bommen hadden aangericht. Mensen liepen gedesoriënteerd in het rond. Links zag hij een groepje dat zich gillend uit de voeten maakte en rechts renden er mensen in de richting van de slachtoffers. Hij volgde hen terwijl hij innerlijk de terroristen vervloekte. De vele bloedspetters op straat werkten als een rode lap voor zijn ogen. Zijn hartslag versnelde en hij klemde zijn kaken op elkaar. Even sloot hij zijn ogen en hield zijn adem in om te kalmeren. Hij bevochtigde zijn lippen en luisterde naar het geluid van een sirene, het geschreeuw van mensen die pijn hadden of die in paniek waren. Enigszins gekalmeerd opende hij zijn ogen. Zijn blik ging van links naar rechts. Gedeeltelijk onder het puin lag een gewonde vrouw. Er cirkelde een dun laagje rook boven haar. Leefde ze nog? Bezorgd trok hij het puin weg. Al snel kwam ze vrij. Hij hurkte bij haar neer en drukte zijn vingers tegen haar nek. Er ging een zucht van opluchting door hem heen toen hij haar hartslag voelde. Snel onderzocht hij haar op zichtbare verwondingen. Dat had hij geleerd toen hij in het leger zat en hij zijn tijd in Afghanistan en later in Irak uitdiende. Hij beet op zijn onderlip toen hij zag dat haar voet in een onnatuurlijke hoek lag. Er zat een diepe wond in en hij zat onder het bloed. Jack vreesde het ergste. Het was heel goed mogelijk dat ze haar voet zou moeten missen. Zijn ademhaling versnelde terwijl hij zijn das losmaakte en deze zo strak mogelijk om haar enkel bond om het bloeden te stoppen. Voorzichtig tilde hij haar op. Er knapte iets. Met een misselijk gevoel keek hij naar haar voet. Precies zoals hij vreesde, brak die bijna af – shit! Er was geen mogelijkheid om haar voet te ondersteunen en een schreeuw om hulp haalde niets uit. Niemand lette op hem in het midden van de chaos. Door de rook in de straat meende hij even verderop een ambulance te zien. Hij haastte zich ernaartoe terwijl hij een blik op haar gezicht wierp. Ze was nog steeds bewusteloos. Misschien is dat wel beter zo, besloot hij. Bij de ambulance kwam hij een

beetje op adem. Twee medici waren bezig om een slachtoffer eerste hulp te verlenen. Jack schreeuwde. Een van hen keek op en bij het zien van de vrouw in Jacks armen zag, gebaarde hij iets naar zijn collega en stond op. Jack wachtte terwijl hij een brancard uit de ambulance trok. Samen legden ze de vrouw er voorzichtig op.

De ambulancemedewerker zuchtte. "Shit, wat een klotezooi." Hij keek naar Jack. "Wie doet er nu zoiets?"

"Ik weet het niet. Ik wou dat ik het wist," verzuchtte Jack.

De ambulancemedewerker opende voorzichtig een oog van de vrouw. "Het komt wel goed met haar," voorspelde hij. "Kunt u mij even een handje helpen?"

Jack knikte en klom de ambulance in om de brancard naar binnen te trekken. In de wagen lag nog een slachtoffer. De man had zijn beide benen verloren. Jack beet op zijn onderlip en balde zijn vuist in onmacht. De medewerker gebaarde hem om uit te stappen. Even later reed de ambulance weg met gillende sirenes. Jack keek de wagen na en draaide zich om. De achtergebleven ambulancemedewerker hielp een ander slachtoffer.

Jack wendde zich af en zag mensen een rolstoel duwen met een gewonde man. Dit alles liet hem denken aan de dag dat hij in Irak was en ternauwernood een zelfmoordaanslag overleefde.

Zijn mobieltje ging over; het was Tony. "Jack, we hebben een mogelijke verdachte."

"Goed zo. Stuur me de info."

Nadat hij had opgehangen bestudeerde hij de foto van de verdachte op zijn telefoon. Tony vertelde hem dat de man, Kamal Ben Quarish, gewond was geraakt tijdens de bomaanslagen en dat hij in een nabijgelegen ziekenhuis lag. Hij rende naar zijn auto, deed de zwaailichten aan en reed met gierende banden weg.

* * *

In het ziekenhuis vroeg hij een verpleegster naar Kamal Ben Quarish. Ze keek hem wantrouwig aan "Bent u familie?"

Hij antwoordde door met zijn ATU-badge te zwaaien, wat een frons van haar opleverde. Jack zuchtte ongeduldig. Ze keek hem aan en bracht hem, zonder iets te zeggen, naar een man wiens hoofd gedeeltelijk in een verband zat. Jack knikte een bedankje naar de verpleegster en ging op een stoel bij het bed zitten.

“Bent u Kamal Ben Quarish?”

De man keek hem aan en antwoordde: “Ja.”

“Ik ben Jack Hunter en ik onderzoek de marathon bomaanslagen.” Hij toonde zijn badge.

De man probeerde rechtop te zitten. “Ben ik soms een verdachte?” vroeg hij met een schorre stem. “Alleen maar omdat ik een Arabier ben?”

Jack bestudeerde zijn gezicht zonder antwoord te geven. Als hij op de een of andere manier betrokken is, dan...

De verpleegster plaatste haar handen op haar heupen en onderbrak ietwat pinnig zijn gedachten. “Kunt u niet zien dat meneer Quarish gewond is?”

“Ik weet niet of u hiervan op de hoogte bent, maar we hebben te maken met een terroristische bedreiging,” zei Jack scherp. “Het is mijn taak om erger te voorkomen en ik moet weten of meneer Quarish iets te maken heeft met de bomaanslagen.”

De verpleegster sperde haar ogen wijd open en liet haar handen zakken. “I-ik dacht dat de explosies waren veroorzaakt door een ongeluk in een keuken. M-maar alstublieft, praat een beetje rustig. Meneer Quarish heeft een lichte hersenschudding.”

“Als u mij mijn werk laat doen en ons een beetje privacy geeft, dan ben ik weg voordat u het weet.”

De verpleegster knikte, keek hoofdschuddend naar haar patiënt en trok de gordijnen rondom het bed dicht. “Ik kan u niet meer privacy geven dan dit.”

Eindelijk kon Jack zijn aandacht op de verdachte richten. Hij las de info die Tony naar zijn mobieltje had gestuurd. Jack was er zich van bewust dat hij tijd zat te rekken. Als de verdachte gespannen was, en niet voorbereid op een ondervraging, dan was de kans groot dat hij

zichzelf zou verraden. Hij wierp een blik op hem en concludeerde dat hij totaal niet voorbereid was.

Zijn verdachte bevochtigde zijn lippen.

“Wees alstublieft geduldig, meneer Quarish. Ik ben wat achtergrondinformatie over u aan het lezen.”

Kamal Quarish was een man van middelbare leeftijd en winkeleigenaar. Hij was in 1981 van Iran naar Amerika geëmigreerd en verkocht groenten en fruit. Hij had een zoon. Zijn vrouw was verleden jaar overleden. Het was niet een voor de hand liggend profiel van een terrorist, maar misschien was het een dekmantel. Jack drukte zijn telefoon op stand-by en keek naar zijn verdachte. Kamal keek hem met een beleddigde blik aan, wellicht omdat hij zich valselijk beschuldigd voelde, of misschien omdat hij iets te verbergen had. Jack besloot om hem het voordeel van de twijfel te geven.

“Ik wil u een paar vragen stellen. Het neemt slechts een paar minuten van uw tijd in beslag.”

“Nou, er is niet veel te vertellen. Ik stond vlak bij de finishlijn en KNAL!” De man kuchte.

Jack gaf hem het glas water aan dat op het nachtkastje naast het bed stond.

“Bedankt,” mompelde Kamal.

“Graag gedaan. Wat gebeurde er na de explosie?”

“Ik weet het niet. Ik werd hier wakker. Mijn hoofd doet pijn.” Hij fronste terwijl hij het verband aanraakte.

Jack knikte. “Was u, voordat de explosie plaatsvond, iets vreemds voorgevallen? Iets wat uw aandacht trok? Zelfs al was het maar voor een seconde?”

Kamals blik ging even naar het plafond. “Nee, het spijt mij. Er schiet mij niets te binnen. Ik keek de hele tijd naar de deelnemers. Afgelopen jaar was ik daar met mijn vrouw. Terwijl ik naar de marathon keek had ik het gevoel dat ze bij me was. Ik weet dat het vreemd klinkt, maar...”

“Nee, ik begrijp het volkomen,” reageerde Jack terwijl hij zijn handen opstak. Hij moest meteen aan zijn dochter denken die hij al bijna twee jaar niet meer had gezien. Er waren momenten dat hij het gevoel

had dat zij bij hem was. Zijn gevoel vertelde hem dat deze man onschuldig was. Hij stond op.

“Bedankt voor uw tijd. Als u iets te binnen schiet, bel me dan alstublieft even op.” Jack gaf hem zijn kaartje en ging weg.

* * *

Buiten pakte Jack zijn telefoon. “Hoi Tony, met mij. Ik heb net meneer Quarish ondervraagd en hij heeft er niets mee te maken. Is Vanessa al klaar met haar videoanalyse?”

“Nog niet. Het is een hoop om door te nemen.”

“Oké. Nou, ik kan hier niet veel meer doen. Ik ben op weg naar kantoor.”

Jack stapte in zijn wagen. “Dat was een hoop gedoe om niets,” mompelde hij met een zucht.

Hij deed de sirene aan, greep het stuur beet en reed vol gas weg, hoewel het verkeerslicht bij het kruispunt op rood stond. In zijn achteruitkijkspiegel zag hij een auto tot stilstand komen bij het kruispunt. Heel even schudde hij afkeurend zijn hoofd. Vervolgens deed hij zijn scanner aan, die hij afstemde op de politiefrequentie. “Een bericht aan alle eenheden dicht...”

Hij zette de scanner uit omdat het niets nieuws opleverde en keek naar de mensen die langs de stoep renden. Een paar minuten later parkeerde hij zijn auto voor het kantoorgebouw van de ATU in het centrum van Boston.

2 – Herdenkingsdienst

Catherine liep door de hoofdingang van het hotel met een naar gevoel in haar maag. Het kostte haar moeite om haar tranen te bedwingen; wat als een mooie dag was begonnen, was geëindigd in een nachtmerrie! Ze liep naar de foyer en zag Felicity, Frank en Sybil die daar naar het nieuws keken. Het stemde haar somber om tante Sybil en haar vrienden van Nightbird te zien. Jack had samen met hen naar de marathon op tv willen kijken. Maar nee, zij had erop gestaan om bij de finishlijn te staan; het was immers veel leuker om samen met de menigte de deelnemers toe te juichen. Met een diepe zucht ging ze op de hoekbank zitten, tegenover haar vrienden.

Sybil keek haar even aan voordat ze de tv uitzette en opstond. “Arm kind. Wil je iets drinken?”

“Ja, graag,” antwoordde Catherine met een schorre stem. Ze sloot haar ogen en wreef zachtjes met haar vingers boven haar wenkbrauw om de opkomende hoofdpijn te verlichten.

Sybil schonk haar een glas whisky in. “Het lijkt mij dat je wel iets sterks kunt gebruiken.”

Een flauwe glimlach speelde om Catherines lippen terwijl ze een slokje nam. Ze leunde naar voren met het glas tussen haar handen.

“Ik zal je niet vragen hoe je vrije dag was. We hebben het allemaal op het nieuws gezien,” zei Frank. Zijn stem klonk zacht, zelfs begripvol. Het ontlokte een snik aan haar. De aandacht die haar vrienden haar schonken was gewoon te veel en ze kon haar tranen niet langer binhouden. Het glas viel uit haar handen toen ze het losliet om haar gezicht achter haar handen te verbergen. Daarna snoof ze en keek op.

“Het begon zo mooi, maar toen volgde er een explosie...” Het nare gevoel in haar maag werd sterker. “Verdomme!” Tranen stroomden over haar gezicht en ze boog krampachtig naar voren. De gebroken

stukjes glas bij haar voeten versterkten haar gevoel van machteloosheid.

Sybil nam naast haar plaats. Ze legde haar hand op Catherines schouder en kneep er zachtjes in. Frank bood haar een tissue aan en Felicity ging op haar hurken voor haar zitten. De glasscherven knerpten onder haar schoenen.

“Ik heb met Vanessa gesproken. De mensen van de ATU hebben de terroristen nog niet gevonden,” sprak ze.

Catherine veegde nerveus haar tranen weg. Felicity raakte haar hand aan.

“Mensen zijn beesten!” zei Catherine plotseling. Ze wierp de tissue op de salontafel.

Ze keken haar allemaal stilzwijgend aan.

“God, ik heb gelijk, niet dan? Denk even aan 9/11, en die schietpartij vlak voor Kerst in Newtown van afgelopen jaar. Twintig kinderen op een kleuterschool zijn vermoord door een maniak met een semiautomatisch wapen!” Catherine weerhield zich ervan om nog meer te zeggen. Ze beet op haar onderlip.

Sybil keek haar recht in de ogen en bekende: “Ik zou hem graag hebben neergeschoten met mijn uzi, maar hij had zichzelf al doodgeschoten. De klootzak.”

Catherine zag de kwade uitdrukking op Sybils gezicht. Ze wist dat haar tante erg gesteld was op haar pistoolmitrailleur. Opnieuw ont-snapte haar een diepe snik. In tegenstelling tot Sybil voelde zij zich verloren. Na een paar diepe ademteugen zei ze: “Als die wapenactivisten niet zo zwaar hadden gelobbyd tegen wapencontrole, dan zou die schietpartij nooit hebben plaatsgevonden. Of dan zou het tenminste op een veel kleinere schaal zijn gebeurd. Die bekrompen zielen steunen alleen maar de wapenhandelaren en wapenfabrikanten die nog steeds tonnen verdienen. Wat zeg ik? Miljoenen! Waarom kunnen mensen nou nog steeds semiautomatische wapens kopen? Het komt door die tokies, zeg ik je! Ik bedoel natuurlijk niet jou, Sybil. Ik weet dat je van je uzi houdt.”

“Ik voel me niet aangesproken,” zei Sybil.

“Zo, dus wanneer je zegt dat mensen beesten zijn, dan bedoel je eigenlijk tokkies?” vroeg Frank.

Ze fronste. Waarom ben ik hier eigenlijk over begonnen? Toen keek ze op, omdat haar iets te binnen schoot. “Hé, is er geen herdenkingsdienst voor Harry, morgen om half vijf?” Catherine wierp een blik op haar horloge. Het veranderen van onderwerp kalmeerde haar een beetje.

“Je hebt gelijk, dat is morgen,” zei Sybil. “Die goeie ouwe Harry. Moeten we het niet afzeggen? Er is nu zoveel gaande.”

“We kunnen het niet afzeggen. Zonder hem zou Richard McKenna zijn vermoord,” antwoordde Catherine. “Dan zou de Necronomicon niet zijn vernietigd.”

Harry had zijn leven gegeven om Richard te beschermen. Ze hadden het boek van de dood vernietigd met Richards bloed – hij was de uitverkorene.

Ze raapte haar tissue van de salontafel, veegde haar tranen af en snoot haar neus. De ceremonie zou plaatsvinden in de kerk vlak bij het kerkhof.

*** 16 april – 16:30 ***

De volgende dag gingen ze naar de herdenkingsdienst. Het was al een tijdje geleden dat Catherine in een kerk was geweest, maar er was weinig veranderd. Kerken blijven altijd hetzelfde, dacht ze. Ze keek naar het glas-in-loodraam dat de wederopstanding van Jezus uitbeeldde.

Ze namen plaats op de voorste bank. Nadat de organist een paar stukken had gespeeld, liep de priester naar binnen met een wierrookketel. Catherine had een hekel aan die geur en hield eventjes haar adem in. De priester liep naar het altaar en sprak een paar vriendelijke woorden. Catherine bestudeerde de grote foto van Harry die achter de priester stond. Hij keek trots in de cameralens, met een sigaar in zijn handen. Ze glimlachte. Hij was een onverbeterlijke roker geweest. Felicity had haar verteld dat hij de rookmelder op zijn hotelkamer had stukgesloten om ongestoord een sigaretje te kunnen roken. Dat was een paar uur voor zijn dood.

Ze keek achterom, om te zien hoeveel mensen er waren gekomen. Op de achterste rij zat een vrouw in zwarte kleren, die haar neus snoot met het hoofd omlaag. Catherine fronste. Wie is dat? Voor zover zij wist, was Harry niet getrouwd. Maar misschien was hij dat wel. Per slot van rekening was hij een geheim agent van de CIA en er was waarschijnlijk een hoop dat ze niet van hem wist.

Ze richtte haar aandacht weer op de priester om niet te veel aandacht te vestigen op zichzelf. Hij liep een paar stappen naar Harry's foto en terwijl hij wat heilig water in het rond sprenkelde, kwamen een paar druppels in haar gezicht terecht. Catharine veegde ze weg en toen ze opkeek zag ze Harry achter de priester verschijnen. Harry droeg een wit pak en grijnsde naar haar terwijl hij een sigaret opstak. Hij blies wat rook in de wierrookketel. Er ontstond een grote, gemengde rookwolk.

Catherine had moeite om haar lachen in te houden toen de verbaasde priester met een beschaamd gezicht naar de ketel keek.

Harry liep naar Catherine. Ze keek over haar schouder naar haar vrienden, maar aan hun gezichten te oordelen konden zij hem niet zien. Hij wees in de richting van de vrouw op het achterste bankje met zijn mond wagenwijd open. Daarna vervaagde hij. Catherine keek achterom. De vrouw was er niet meer. Ze fronste. Was zij ook een geest geweest?

"Er waren niet veel mensen," merkte Frank op.

Catherine schrok op. Ze had niet gemerkt dat de ceremonie voorbij was.

"Heeft een van jullie Harry's geest gezien?" vroeg ze, hoewel ze het antwoord al wist.

"Watte? Je zag Harry's geest?" Felicity keek haar aan alsof ze gek was.

"Nou ja, ik zag hem tijdens de ceremonie. Hij blies wat sigarettenrook in de wierrookketel. Daarna wees hij naar de vrouw die op de achterste rij zat en verdween weer. Toen ik achterom keek, was zij ook weg."

Catherine keek naar het gastenboek dat op een klein altaar stond in de hal van de kerk. Ze stopte bij een naam en toonde het aan de anderen. Sally Hawley.

“Shit, die trut was hier!” reageerde Frank kwaad. “Als ik dat had geweten, dan zou ik haar hebben afgemaakt!” Hij maakte met zijn wijsvinger een snijgebaar langs zijn keel.

“We krijgen haar vroeg of laat wel,” beloofde Sybil.

3 – De broertjes Azarov

“We hebben gewonnen!” Adrenaline vloeide door Vladimirs lichaam. Zijn hart bonkte in zijn borst. Hij had zich nog nooit zo goed gevoeld. Ze hadden gisteren hun overwinning gevierd in de studentenkamer van zijn broertje in Cambridge en nu waren ze weer terug in Boston.

* * *

Gisteren hadden ze tijdens de marathon hun plan in werking gesteld; alles voor de goede zaak. Vladimir dacht eerlijk gezegd niet dat het hun zou lukken, niet met zoveel politie op de been. Toen hij zijn rugzak op de grond achter de toeschouwers had neergelegd, dacht hij dat ze zouden falen. Hij wilde hard wegrennen omdat de spanning hem te veel werd, ook al wist hij dat hij rustig moest blijven om zichzelf niet te verraden.

Hij wandelde weg en wierp een blik op zijn horloge. Over vijf minuten zou de bom afgaan. Ondanks dat het niet warm was, was zijn voorhoofd helemaal bezweet onder zijn pet. Hij botste per ongeluk tegen een man die een kind op zijn nek droeg, mompelde een verontschuldiging en liep verder.

Hij waagde het niet om over zijn schouder naar zijn broer te kijken. Met een droge mond liep hij stug verder en klemde zijn kaken op elkaar. Het was lastig om het gebonk van zijn hart te negeren. Maar toen de bommen eindelijk explodeerden voelde hij zich supergeweldig. Alsof hij zojuist de marathon had gewonnen.

* * *

“Wat had je anders verwacht?” vroeg Nikolay. “Iedereen is nu in paniek.” Hij lachte en trok een blikje cola open. “Wil je ook wat?”

“Nee, bedankt,” antwoordde Vladimir die afkeurend naar het blikje keek. Als we volgens de regels van de Sharia willen leven, moeten we alle Westerse dingen verbieden, dacht hij. Dus ook cola.

Alles was precies gegaan zoals ze hadden gepland. Een paar weken eerder hadden ze vier bommen gemaakt van hogedrukpannen, buskruit, kogellagers, spijkers en timers. De Zwarte Weduwe – hun handlanger – had hun alles gegeven om de bommen te maken en uitgelegd hoe ze die moesten monteren. Vladimir keek op zijn horloge. “Het is bijna vijf uur. We moeten naar onze afspraak.”

Met tegenzin deed Nikolay zijn zakradio uit en hij stapte in de auto. Vladimir volgde. Zijn verrekijker hing om zijn nek.

Vladimir zorgde ervoor dat ze een paar kilometer onder de snelheidslimiet reden, om niet te veel aandacht te trekken. Hij parkeerde de auto langs de kant van de weg in Milton Street, vlak bij een grijs huis tegenover het kerkhof. De vier treden die naar de voordeur leidden, kraakten onder hun voeten. Hij belde aan en gaf een zachte stomp aan zijn broer Nikolay, die met een zachte kreun zijn zonnebril afdeed. Een vrouw, geheel in het zwart gekleed, liet hen binnen.

“Willen jullie misschien iets drinken?” vroeg ze. “Er staat fris in de koelkast.”

“Nee, bedankt,” antwoordde Vladimir.

* * *

De twee broers namen plaats op de bank in de woonkamer en wachtten op de Zwarte Weduwe die terugkwam uit de keuken met een beker die ze op de salontafel zette. Het bevatte een rode vloeistof en rook een beetje koperachtig. Vladimir besteedde er verder geen aandacht aan. Hij maakte het zichzelf gemakkelijk op de bank en keek haar aan. Ondertussen vroeg hij zich af hoe ze eruitzag zonder sluier. Hij had nooit een glimp van haar gezicht gezien. Maar ze had zo'n prachtige stem dat hij ervan uitging dat ze erg knap moest zijn. Onwillekeurig reageerde zijn lichaam op haar aanwezigheid. Als ze niet in een rouwperiode was,

dan zou hij haar zijn vrouw maken. Ze zou een geweldige echtgenote zijn. Dat voelde hij gewoon. Zij was degene die zei dat Amerika moest bloeden.

Hij bevochtigde zijn lippen terwijl hij naar voren leunde en een beetje in haar richting opschoof. Hij ging wijdbeens zitten. Opnieuw bevochtigde hij zijn mond met zijn tong.

“Ik heb het nieuws gehoord. Gefeliciteerd. Tsjetsjenië is jullie veel dank verschuldigd,” zei ze opgewonden.

Vladimir knikte tevreden.

“Zoals beloofd heb ik een bom tot ontploffing gebracht in de JFK-bibliotheek om nog meer paniek te veroorzaken,” zei ze. “Het vuur was prachtig.”

Ze lachte op een duivelse manier, als een heks. Vladimir fronste. Het perfecte beeld dat hij van haar had, viel aan gruzelementen en werd vervangen door een boosaardige heks.

Lachend stond ze op en zei: “Heren, ik groet u! Lang leve Tsjetsjenië!”

Ze tilde haar beker op in een toast, dronk die in één keer leeg en boog haar hoofd. Daarna ging ze weer zitten.

“Dank je,” zei Vladimir ontroerd.

De heks in zijn gedachten maakte plaats voor een engel met een eng lachje. Hij hoopte dat ze nooit meer zo zou lachen. Hij grijsde en keek naar zijn broer om diens reactie te zien. Maar Nikolay leunde alleen maar achterover op de bank. Hij moet wel trots zijn, besloot hij.

“Onze volgende stap is een miljoenenstad,” kondigde de Zwarte Weduwe aan. Haar stem bracht Vladimir terug naar de realiteit. Het was tijd om zaken te doen en hij boog naar voren terwijl zij een plattegrond tevoorschijn haalde en deze op de salontafel uitvouwde. Met een rode pen in haar hand omcirkelde ze een gebied waar veel toeristen kwamen. “Ditmaal gaan we een ander soort bom gebruiken.”

“Wat voor soort bom bedoel je?” wilde Nikolay weten.

“Het is een biologische. Per slot van rekening,” zei ze op een samenzweerderige toon, “willen we de hele natie raken. Duizenden mensen zullen sterven. Amerika laat onze broeders bloeden en nu laten wij Amerika bloeden. Jullie hoeven je geen zorgen te maken om geïnfec-

teerd te raken, want ik geef jullie een antibioticum.” Ze trok een klein koffertje van onder haar stoel vandaan. “Hierin zitten twee naalden die het antibioticum bevatten. Injecteer jezelf voordat jullie de bom laten afgaan.” Ze schoof het koffertje over de tafel naar Vladimir. Daarna stond ze op en stak haar hand uit.

Vladimir aarzelde. Het was niet toegestaan om de hand van een vrouw te schudden. Als ze niet langer in rouw is, wordt ze mijn vrouw en dan is het toegestaan om haar hand te schudden – alleen privé natuurlijk.

Ze gaf Nikolay een donkere weekendtas waarvan Vladimir aannam dat die de biologische bom bevatte. Toen ze hen uitgeleide deed, zag Vladimir het lichaam van een vrouw in de keuken liggen.

“Ze was een ongelovige. Ik moest haar wel onthoofden,” verklaarde de Zwarte Weduwe kortaf.